

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

STOR VAKTPARAD. — FOTO. G. HEURLIN, STOCKHOLM.

20:DE ÅRG.

DEN 16 MARS 1919

N:o 24

Foto. Flodin, Stockholm.

Harriet Bosse.

Licé: Bengt Sjögren.

HARRIET BOSSE.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Harriet Bosse, en af Nordens mest betydande skådespelerskor är född 1878 i Kristiania af norska föräldrar. Till börden och till uppfostran helt norska har hon dock haft ringa svårighet att utbilda sig till svensk skådespelerska. Genom sin äldre syster, operasångerskan Dagmar Bosse, (som var gift i Sverige med nuvarande generaldirektör Möller) fick hon tidigt svenska förbindelser och utbildade sig vid musikkonservatoriet i Stockholm till musiklärarinna. Men scenen lockade och det var icke svårt att se att det dolde sig ovanligt stora förutsättningar för skådespelerskans konst hos den unga flickan. Hon gjorde sina första praktiska teaterstudier hos sin sväger Johan Fahlström på hans intima scen i Kristiania under åren 1897—99 och lär redan då ha fått försöka sig på en så krävande roll som Julia i "Romeo och Julia". Men ungefär samtidigt tog hon språkstudier hos fru Berta Tammelin för att kunna tänka på en karriär som svensk skådespelerska; i Sverige med dess många teatrar yppade sig ju större möjligheter för en ärelysten och brådmodig ungdom. En resa till Paris kompletterade denna korta med intensiva tekniska förberedelse, och på hösten 1899, noga bestämdt den 22 augusti, var hon färdig att debutera på Dramatiska Teatern. Debutrollen var den icke stora Loyse i det gamla versdramat "Gringoire". I denna roll och ett par mindre, moderna flickroller fick hon väl endast tillfälle att visa sina yttre företräden, den lilla men smidiga gestalten och det karaktärsfulla vackra ansiktet med de präktiga ögonen, den hårda stån man med det distinkta uttalet. Men det dröjde inte länge förr än hon kunde draga teatervännernas uppmärksamhet helt till sig. Dramatiska Teatern gaf premiär på det danska lustspelet "Första fiolen" af Gustaf Wied m. fl. där de tre gubbarne spelades af Bäckström, Gustaf Bergström och Personne. Den unga fröken Bosse gjorde stor lycka som det illfundiga flickebarnet i denna tunna men underhållande pjäs, och det sades att hon godt kunde uthärda jämförelse med Anna Larsen, den utmärkta danska comedienne. Som Puck i "Midsommarnattsdrömmen", en svår roll som fordrade på en gång den första ungdomens friskhet och fysiska lätthet och därjämte en hög grad af teknisk mognad, befäste hon sitt anseende som en af Stockholmsscenen starkaste krafter. Det var den bästa Puck som setts på länge i Norden näst efter fru Dybwads öfverdådiga skapelse, af hvilken fröken Bosses väl var något beroende.

Dessa sista år af det gamla århundradet och de första af det nya bilda en storslagen glanstid för svensk teater i alla afeenden. En omväxlande och rik repertoar med nya svenska dramer af den största betydelse — Strindbergs Gustaf Vasa, Erik XIV, Brott och Brott, Till Damaskus, Per Hallströms italienska dramer, Ibsens sista drama När vi döda vakna, Shakespeare — och Goethe-repriser — vidare en kår af rikt begåfvade, mångsidiga skådespelarekrafter både unga och gamla, regissörer som Harald Molander och Emil Grandinson, ange den höga kvaliteten på dessa års arbete. På damsidan märktes sådana förmågor som fru Hartmann, fru Håkansson, fru Sandell, fröken Lundeqvist, fröken Torsell. Men så intensiv var verksamheten att det blef god plats äfven för fröken Bosse. Hennes Julia öfverraskade — säger Georg Nordensvan — genom det genialiska och personliga greppet på karaktären, en sydländsk flicka i sin första ungdom, svärmisk, drömmande, lidelsefull och viljekraftig. Isotta i "En venetiansk komedi" var mera djärf teknisk än poetisk tolkning, men som Hedvig i "Vildanden", Damen i "Till Damaskus" och Leonora i "Påsk" visade hon helt intima sidor af sin intellektuella förmåga.

Harriet Bosse stannade på Dramatiska Teatern till 1905 då hon öfvergick till Ranft och Svenska Teatern där hon nu blef den ledande till 1911. Här gjorde hon med fullmogen konst Melisande i Mæterlincks märkliga drama "Pelleas och Melisande" och Elga i Hauptmanns sagodrama med samma namn spelande mot Svennberg i ett par af hans största uppgifter. Vidare Tove i Drachmanns Gunne, som upptogs till en festföreställning för diktaren, och Agda i Tor Hedbergs Johan Ulfstjerna, där den första uppsättningen med Hillberg, de Wahi och Svennberg i mansrollerna var en af glanstidens sista lysande tilldragelser. Äfven kreerade hon Ann i Bernard Shaws roliga och elaka komedi "Mannen och hans öfverman" och inledde därmed en ny serie af moderna eleganta komedityper. Redan vid Dramatiska Teatern hade hon gjort en mästerlig skapelse som Françoise i de Curels "Skyltdockan", spelande mot fröken Borgström. Då hon efter 1911 gick till den nya Dramatiska Teatern fullföljde hon denna linje med Lilla Doolittle i Shaws "Pygmalion", något af det tekniskt mest fulländade hon åstadkommit och den älskliga Helène i de Flers' och Caillavets "Äfventyret". Hennes Elektra i Hofmannthals rafflande omskrifning af det klassiska motivet är å andra sidan ett af hennes mästerprof af sällisrad fantastik.

De sista år Harriet Bosse tillbrakte vid Dramatiska Teatern gäfvade henne få nya och stora uppgifter. Hon afgick därifrån med spelåret 1918. Under detta år har hon gifvit ett gästspel på Intima Teatern som Hilde i Ibsens "Byggmästare Solness" och med denna sprudlande och ungdomliga skapelse eröfrat en större publik än någonsin. Det torde höra till sällsyntheterna att denna Ibsendram blifvit ett kassastycke. För öfrigt har hon under dessa sista år börjat arbeta i filmens tjänst, och hennes Brita i Ingmarisönerna är otvifvelaktigt en af den inhemska filmkonstens bestående gestalter. Men i längden kan naturligtvis icke svensk teater undvara denna på en gång intellektuella och fantasistarka begåfning, och de då och då återkommande gästspelen äro en klen ersättning för hvad skådespelerskan gifvit under nyss förlutna glanstid af den svenska scenen.

MAGNUS LAGERBERG.

Till portr. å sid. 380.

När för ett par år sedan kammarherre Magnus Lagerberg flyttade från Stockholm och slog upp sina bopålar i Grenna, lämnade han ett tomrum efter sig ej blott inom hufvudstadens societet, där han under åtskilliga år, liksom förut under flera decennier i Göteborg, intagit en bemärkt plats, utan än mer i den intimare vänkretsen. I denna hade han spelat en framskjuten roll genom sitt vinnande, älskvärda väsen och sina många underhållande egenskaper, förbundna med lärorika och roande, spirituellt meddelade hägkomster från ett mångsidigt verksamt och ganska skiftesrikt lif. Det är också i denna vänkrets, som anledningar i dessa dagar i främsta rummet finnas att erinra sig hans personlighet äfvensom att Grenna, fastän det ligger i en afkrok af världen, hyser Magnus Lagerberg och att han där kan träffas med välönskningar. Han fyller nämligen den 13 mars sjuttiofem år och är trots denna respektabla ålder vid god både psykisk och fysisk vigör och spänstighet.

Magnus Lagerberg har såsom äfven antydts bakom sig en verksam och växlande lefnad. Den vidfogade bilden visar honom i all sin glans, uniformerad och ordensprydd, såsom kammanherre, och med den titeln och dess föregångare, kammarjunkaren, har utan tvifvel förenats en god del af hans lifskall. Han har

Forts. å sid. 380.

Arrangörer för de lyckade täflingarna voro för året I. F. Djursholmskamraterna.

*

Till bild å nästa sida.

Kronprinsen och kronprinsessan af Sverige, hvilka under någon tid vistats på besök i England, lämnade den 4 mars London för att återvända till Sverige. Vid afresan hade infunnit sig prinsen af Wales och prins Albert å det engelska kungaparets vägnar, kronprinsessans fader, hertigen af Connaught, och broder, prins Arthur af Connaught, Sveriges chargé d'affaires, legations- och konsulatpersonalen samt medlemmar af svenska kolonien i London.

Kronprinsparet, som på resan åtföljdes af prinsessan Ingrid, har under besöket i England öfver varit förmälningsakten mellan kronprinsessans syster prinsessan Patricia af Connaught och kommandören vid brittiska flottan Alexander Ramsay. Vigseln, hvilken ägde rum den 27 februari i West-

Stör fotografen

PRINS GUSTAF ADOLFS FÖRSTA OFFENTLIGA SPORTTÄFLING. Deltog för Lundsbergsskolan i Djursholmskamraternas stora sporttäflingar den 2 mars H. K. H. synes främst å vår bild.

Klische: Bengt Sjöberg

Under den svenska skolorngdomens stora skidlöparfest, som, föregående år inställd på grund af snöbrist och i år mycket försenad af samma orsak, söndagen den 2 mars ägde rum dels vid Fiskartorpet utanför Stockholm och dels vid Djursholm, startade kronprinsparets äldste son, prins Gustaf Adolf för första gången i en offentlig täflan. Han deltog nämligen såsom representant för Lundsbergs skola och visade sig redan vara en god skidlöpare i det han höll en hård fart, som förde honom förbi flera af dem, hvilka startat tidigare.

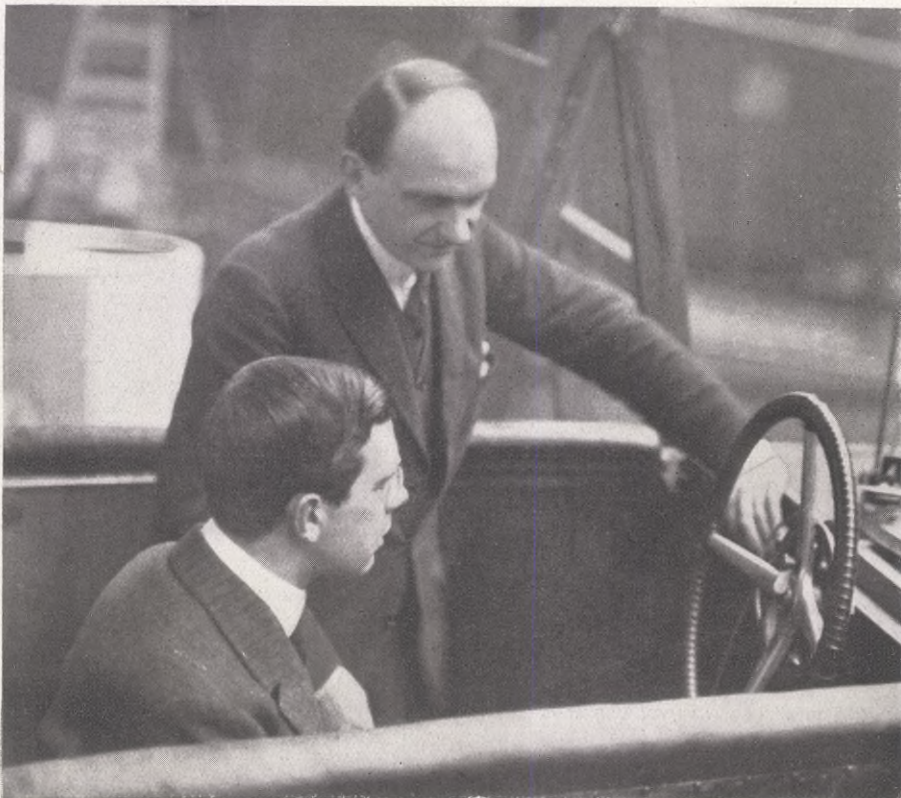
Täflingarna, som hela tiden gingo flott undan utan alla missöden, räknade inemot ett tusental deltagare och många goda resultat uppnåddes. Den mest spännande täflingen stod om I. F. Djursholmskamraternas nyuppsatta vandringspris för bästa tremannalag, och det hemfördes af Umeå högre allm. läroverk medan Lundsbergs läroverk stannade på andra plats. Det sistnämndas båda lag var det däremot som lade beslag på såväl första som andra pris i trekamp, innefattande skidlöpning, skjutning och simning.

Foto. Norberg, Sthlm.

UMEÅ HÖGRE ALLM. LÄROVERKS SEGRANDE LAG I SKOLUNGDOMENS 12-KM. LÖPNING VID DJURSHOLMS-TÄFLINGARNE. Fr. v. Roth, Gran, Enberg.

Klische: Bengt Sjöberg

Efter fotografierna. Bilden i öfrigt. *Handley-Page*
 FRÅN KRONPRINSPARETS BESÖK
 I LONDON. Kronprins Gustaf Adolf
 beser den stora Handley-Page-Aero-
 planfabriken under ledning af *mr*
Handley-Page.

minster Abbey försiggick under de högtidligaste former i närvaro af engelska konungaparet och den öfriga kungliga familjen, kronprinsen och kronprinsessan af Sverige, diplomatiska kåren, ministerrarne för de engelska dominions samt en lysande skara representanter för den engelska aristokratien. En hedersvakt af prinsessan *Patricia*s kanadensiska regemente posterade vid ingången till katedralen och i midtskeppet tillika med matrosar från kommandör *Ramsay*s fartyg "*King George V*". Bruden uppvaktades af 8 brudtärnor, däribland prinsessan *Ingrid* af Sverige. Vigselakten förrättades af ärkebiskopen af *Canterbury*, assisterad af domprosten af *Westminster*.

*

Kronprinsessan af Sverige har under vistelsen i England till K.

F. U. M:s nationalsekreterare i London öfverlämnat en summa af 500 pund sterling att användas i föreningens verksamhet för till England återbördade krigsfångar. I en gåfvan åtföljande skrivelse förklarade kronprinsessan, att penningarna sammanskjutits i Sverige och öfverlämnats till henne för att i England användas på sätt hon ansåge lämpligt.

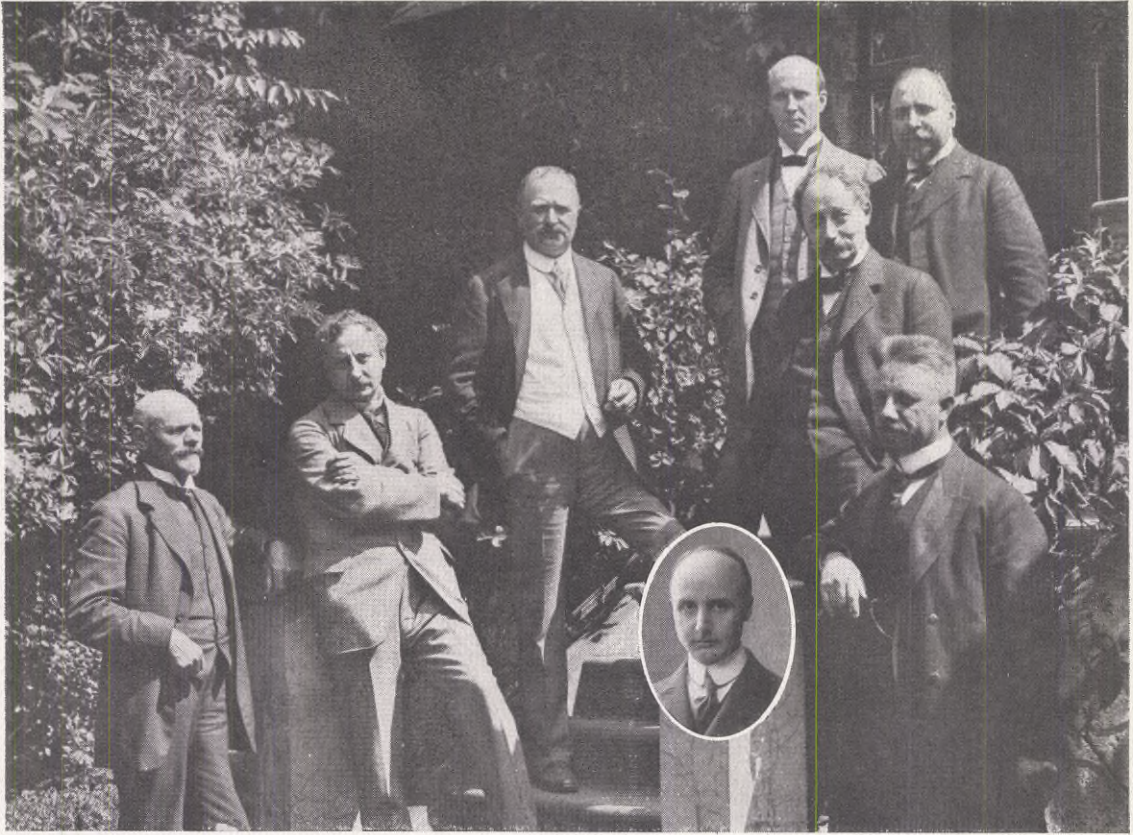
Goda Fotografier

— genre och landskap — äro välkomna och honoreras vid införandet.

Red.

Efter fotografierna. Bilden i öfrigt. *Handley-Page*
 PRINCESSAN *PATRICIA* — *numera lady Patricia Ramsay* — inspekterar sitt *Canadensiska regemente*, under namnet "*Prinsessan Pat's regemente*" lika populärt som berömdt efter dess segrerrika bedrifter på krigsskådeplatsen i Frankrike.

Kliché: Kem. A.-B. Jørgen SILVERSMARKE, Sthlm.—Gbg.

Efter fotografen
 MINISTÄREN ZAHLE, HVLKEN BEGÄRT SIN DEMISSION. MEN SOM, TILL DELS REKONSTRUERAD, MÖJLIGEN KOMMER ATT KVARSTÅ. Fr. v. kyrkominister Poulsen, inrikesminister Rode, kultusminister Keiser Nielsen; öfverst krigsminister Munch och statsminister Zahle; därefter finansminister Brandes och handelsminister Hassing-Jørgensen; i ovalen utrikesminister Scavenius. — Foton togs vid ministärens utnämning 1913.

Zahles ministär, hvilken sedan 1913 ledd Danmarks öden, har under den senaste tiden haft att utstå häftiga angrepp af oppositionen (de konserva-

tiva och vänstern) med J. C. Christensen som ledare. Afsikten med de fortsatta attackerna har tydligen varit att framtvinga ministärens afgång. Oppositionen,

Kliché: Kem. A.-B. Jørgen SILVERSMARKE, Sthlm.—Gbg.

Efter fotografen
 DEN DANSK-SLESVIGSKA DELEGATIONEN TILL FREDSKONFERENSEN. Fr. h. t. v. etatsrådet, exc. H. N Andersen, ass. i utrikesdepartementet H. Petersen, krigsminister Munch, landstingsmännen Bramsnes, ingenjör A. Foss och Neergaard, Hansen Nörremølle, Kloppenberg-Skrumsager, etatsrådet Glückstadt och Nis-Nissen och redaktör Grau — Text å sid. 374.

som har majoritet i landstinget, har sålunda för beviljandet af ett nytt statslån på 120 millioner, hvilket är förutsättningen för att den löpande budgeten skall gå ihop, uppställt ett oantagligt villkor eller att lagen af den 7 aug. 1914 om förbud mot export, reglering af priser å lifsmedel m. fl. i samband med kristiden stående administrativa förordningar skall i sin helhet upphävas. Efter att först hafva medgifvit endast en helt kort tidsfrist härför har oppositionen sedan gått in på att lagens upphävande skulle ske två veckor efter preliminärfredens avslutande. Regeringen har icke godtagit förslaget under hänvisning till, att det icke låter sig göra att på förhand bedöma de handelspolitiska följderna för Danmark af preliminärfredens ingående och att med hänsyn härtill redan nu träffa bindande aftal. Regeringen förklarade sig emellertid villig att förhandla om tiden för lagens upphävande. Oppositionen nekade dock sin medverkan härtill och fordrade ett omedelbart afgörande. En uppgörelse i godo var sålunda utesluten, och då en upplösning af landstinget enligt grundlagen icke lät sig göra, fann sig statsminister Zahle nödsakad att den 1 mars till konungen överlämna ministärens afskedsansökan. Efter att hafva konfererat med vänsterns ledare J. C. Christensen och statsminister Zahle förklarade konungen inför denne sistnämnde och de till en konferens kallade ledarne för de olika politiska partierna att han ej kunde mottaga en ministär, som ej vore i överensstämmelse med folketingets majoritet. Han hemställde därpå att partiledarne skulle söka finna en tillfredsställande lösning af den uppkomna konflikten. Huru detta försök kommer att utfalla är, när detta skrives, ännu icke känt, men det synes dock föreligga möjlighet för att Zahles ministär kommer att kvarstå.

Ministären Zahle, som utnämndes år 1913, följde efter vänsterregeringen Klaus Berntsen, hvilken styrde landet i tre år. Zahle hade under en kort tid 1909 varit ministerchef med, i stort sedt, samma män som nu, 1913, bildade landets regering. De hade utgått ur det radikala partiet, hvilket då liksom nu var folktingets näst minsta parti, men som genom alliansen med socialdemokraterna — en förbindelse som sedan alltjämt uppehållits — satt inne med majoriteten, hvilken dock vid det senaste valet förra våren krympte ihop till endast två rösters öfvervikt. De mest kända och därför äfven de mest omdebatterade regeringsmedlemmarne hafva varit utom statsministern Zahle, som äfven är justitieminister, finansministern dr Edvard Brandes, utrikesministern Erik Scavenius, inrikesministern förra redaktören för "Politiken" Ove Rode och historikern dr P. Munch.

C. Th. Zahle kan icke sägas vara någon särskildt betydande man men som den centrala gestalten i en grupp af starka personligheter har han utmärkt fyllt sin uppgift. Hans data äro: Född 1866 var han efter att hafva aflagt juridisk examen under en kort tid redaktör för "Aarhus Amtstidende", blef därefter medarbetare i "Politiken" och samtidigt överretssagfører. Sedan 1895 har han i Folketinget representerat Ringsted-kretsen.

En betydligt intressantare personlighet är finansministern dr Edvard Brandes, en broder till den världsberömde Georg Brandes. Född 1847 blef han fil. dr 1879. Redan tidigare hade han, delvis tillsammans med brodern, idkat en vidtomfattande journalistisk och litterär verksamhet. Åren 1884—1904 var han redaktör för "Politiken" och skref under denna tid äfven en rad skådespel, genom hvilka han gjorde sig känd som Danmarks mest produktive dramatiska författare. Samtidigt tog han aktiv del i det politiska lifvet, satt under åren 1880—94 i Folketinget samt invaldes 1906 i landstinget. Han är en eminent arbetskraft, men torde äga flera fiender än vänner.

Inrikesministern Ove Rode är den mest sympatiske af regeringens medlemmar. Han är född 1867 och broder till den kände lyrikern Helge Rode. Efter att hafva aflagt studentexamen i Kristiania kom han till Köpenhamn, där han inom kort kom att bli en af förgrundsfigurerna inom den litterära akademiska bohemen. Han skref några böcker och redigerade ett par tidningar, kom därefter, tjugufemårig, till "Politiken", för hvilken han 1905 blef redaktör. Först jämförelsevis sent började han taga aktiv del i det politiska arbetet. Han har varit den mest omdisputerade medlemmen af Zaules ministär, inom hvilken han beklädt posten som inrikesminister. I denna sin egenskap har han haft om hand hela ransoneringen, allt som stått i samband med folkhushållningen, och han har på ett fullt tillfredsställande sätt skildt sig från denna maktpåliggande uppgift.

Dr P. Munch var redan före sin utnämning till minister en känd och aktad historiker. Född 1870 ansågs han för en man med stora kunskaper men främmande för det praktiska lifvets värf. Han hade framträd som försvarsnihilist och kräft en ytterligtgående reducering af landets försvarskraft, något för hvilket han vid världskrigets utbrott ständigt fick kläda skott. Under krigsåren har han dock lojalt medverkat till att hålla landets försvarskraft uppe.

Utrikesministern Erik Scavenius är den af regeringsmedlemmarne som vunnit det största erkännandet. Det ligger i sakens natur, att den post han beklädt och med hvilken följt plikten att vaka öfver landets neutralitet varit den ansvarsfullaste och på faror rikaste. Scavenius, som har bakom sig en mångårig diplomatisk verksamhet, har fyllt värfvet på ett mönstergillt sätt, hvilket villigt erkänts äfven af hans politiska motståndare.

Vill man kasta en återblick på det arbete ministären Zahle utfört har man först att nämna att denna regering gifvit landet en ny grundlag af den 5 juni 1915. I denna fråga gick det radikala partiet, regeringspartiet, tillsammans med socialdemokraterna och det stora vänsterpartiet (bondepartiet). Nyordningen af förhållandena på Island, hvilken fullständigt förändrat detta lands ställning till Danmark, faller äfven under Zahleska ministärens tid. Vidare är att märka den mycket omdebatterade försäljningen af de tre danska västindiska öarne till Amerika. Den allmänna meningen nu torde vara att åtgärden var klok. Zahles ministär har jämväl skänkt Danmark en ny rättskipningsordning och en ny genomgripande olycksfallsförsäkringslagstiftning. Under den senaste tiden har den sönderjydiska frågan trängt i förgrunden och regeringens dispositioner i samband härmed hafva vunnit hela folkets gillande. *Aage Heinberg.*

Till illustr. å föreg. sida.

Den sönderjydiska frågan har under de senaste månaderna i utomordentlig grad samlat den danska nationens uppmärksamhet omkring sig. Det har från en del håll rests en våldsamt agitation för att Danmark skulle begagna det gynnsamma tillfället och söka få sin landgräns söderut nedflyttad så långt som möjligt, en agitation som om den krönt med framgång, skulle drifvit landet ut i en äfventyrspolitik ödesdiger för dess framtida förhållande till Tyskland. Folkets öfvervägande flertal har dock visat stor besinningsfullhet och gillat den af regeringen och riksdagen intagna ståndpunkten, enligt hvilken gränsfrågan skall afgöras genom folkomröstning i de omtvistade områdena, hvarvid Nordslesvig i sin helhet skall rösta för eller mot en anslutning till Danmark, under det att i Mellanslesvig, där det tyska folkelementet är starkt framträdande, hvarje kommun skall rösta för sig. Det samma blir fallet med den gamla danska staden Flens-

Fortf. å sid. 379.

ÖGONBLICKSFOTOGRAFIEN.

FÖR HVAR 8 DAG AF **SIGNE LAGERLÖW.**

HERR MARTIN BROCKHUSEN stod likblek utanför ridhuset.

Han hade redan promenerat där- utanför en god stund — gått och stannat — gått och stannat, utan att kunna förmå sig att fatta ett beslut. Men nu steg han plötsligt med hårdt sammanprässade läppar in genom porten, ryckte upp dörren och trädde in.

Därinne rådde en kvaf, skum tystnad. I den grågula dagern låg manegen tom, och genom de öppna dörrarna såg han en skymt af stallet och hörde hästarnas dämpade rassel med grimmorna.

En ridknekt kom ut med en grepe i handen och började jämna ut det mot väggarna uppsparkade torfströet. Herr Brockhusen såg flyktigt på honom och fortfor därefter att låta blicken uppmärksamt glida öfver den mörka interiören, ända från takbjälkarna ned mot den gropiga, bruna mattan under sina fötter.

Här var det alltså det börjat — i denna omgivning — i denna luft!

Han tog några steg framåt och frågade lågmält:

— Är ridningen redan slut för i dag?

Karlen vände sig om.

— Nej, eftermiddagslektionerna börja klockan 6 igen.

Den besökande stod tyst några ögonblick, därpå sade han:

— Jag önskade se stallet.

Det lät som en befallning.

— Var så god! Jag skall följa med och visa.

Därinne höll man på med rykning och utfordring. En grupp stalldrängar afbröto genast ett litligare meningsutbyte vid främlingens inträde. Denne gick långsamt gången fram. Eldiga djur trampade oroligt i spiltorna. Somliga vände undrande sina fina hufvuden och sände mot besökaren en glänsande blick. Ridknekten, som i den distingerade mannen anade kännaren, upplyste korrekt om djurens ras, stamtaflor och meriter.

Den besökande tyckte endast tankspriddt lyssna på honom. Han hade plötsligt stannat framför en tom spilta, hvaröfver syntes namnplåten Salambo.

Pekande med käppen mot namnet yttrade han:

— En af pristagarna vid senaste kapplöpningen, inte sant?

— Förste pristagare i hinderridt, ägare och ryttare kapten von Rüdeler.

Herr Brockhusen böjde bekräftande hufvudet och gick tigande vidare. Svettdropparna pärlade på hans panna. Han hade nu passerat hela den ena längan och tog den andra på återvägen. Efter några steg stannade han ånyo framför en tom spilta, hvaröfver namnet Lady Law lyste i klara hvita bokstäfver från den svarta namnplåten. På sidobjälken intill gången hängde ett guldbrunnt hästtäck med bård i mörkare läderfärg och ett stort monogram med bokstäfverna A. B. i ena hörnet.

Han lyfte på hatten och strök med näsduken bort de tunga svettdropparna från sin panna.

— Lady Law — mumlade han eftersinnande — Lady Law...?

— Engelskt fullblod — upplyste ridknekten — ägarinna fru Brockhusen.

Främlingen böjde ånyo bekräftande hufvudet. Allt detta var honom bekant förut. Han hade själf varit med vid stuteriet den dag köpet afslutades, och det eleganta, guldglänsande fullblodet blef hans hustrus.

Långsamt gick han vidare, uppjudande alla krafter för att bibehålla sin sinnesnärvaro. Nu och då saktade han stegen framför en spilta, betraktade frånvarande det vackra oroliga djuret därinne, yttrade några ord i förbigående och fortsatte. När han passerat sista spiltan, sade han:

— Annars tycks ni ha alla hästarna inne i dag?

— Ja... nej... det vill säga major Blocks Glady, som har sin spilta därborta, är uttagen för manöver.

Utän att fästa något afseende vid upplysningen hade herr Brockhusen gått fram till dörren som ledde till manegen. Där stannade han och lät ånyo sin blick såsom fascinerad dröja vid det hela, som i sitt half-ljus, sin nakenhet, sin mättade atmosfär ingaf honom en känsla af djup motvilja. Mekaniskt lät han ett tungt silfvermynt glida ned i ridknektens hand. Ett ögonblick tycktes en fråga sväfa på hans läppar, men blef aldrig uttalad. Men ett kort: god middag! och en lätt lyftning på hatten lämnade han byggnaden.

Därute låg försommarens skinande stad. Mellan de hvita, solglödande byggnaderna drog den breda allén fram sin skuggiga chaussé, höjande längst bort i gatuperspektivet sitt gröna af hvit kastanjebloom öfversålade skumhaf mot den blå himlen.

Han vandrade som bedöfvad fram utan att höra, utan att se. Ännu erfor han den egendomliga känslan af domnande, af döende, som några sekunder förlamat honom därinne, då hans misstankar vunnit bekräftelse. Därhän hade det alltså gått! Därhän!

Han kände det som skulle han kvävas, där han gick med högburet hufvud, nu och då hälsande någon förbipasserande bekant med en afmätt, afböjande artighet, som om han i blicken hos hvar och en tyckt sig kunna läsa ett deltagande, nyfiket intresse, som han stolt ville tillbakavisa. Hela staden visste måhända redan hvad han fått veta först i dag att hans hustru red ensam med en annan man — ensam — långt därifrån, ute på ensliga stigar och vägar.

Han sökte i sina tankar reda upp hur länge detta kunnat pågå — detta något som han icke kunnat namnge, icke anklaga, icke nå, men som likväl funnits där som den första oklara hemligheten mellan dem båda. Intensivt sysselsatt som han varit hela den senaste tiden hade han ej så noga aktgivit på hvad som passerade. Ej så som under första tiden, då deras äktenskap upptagit honom helt, och de båda hängivit sig åt hvarandra med en tillgifvenhet som ofta kom honom att tänka att lyckligare människor ej funnos på jorden. På sistone hade han kunnat vistas timmar i sin hustrus sällskap utan att egentligen se henne. Tala med henne, förströdt, om alldagliga ting, medan hans tankar samtidigt arbetade rastlöst med hans industriella intressen.

Allt detta hade gått långsamt, omärkligt och utan att i grunden rubba deras goda förhållande. Han var van vid att hon anförtrödde sig åt honom, äfven om han var upptagen af annat, och att hon lyssnade till hans förtroenden. Men plötsligen en dag, han visste ej huru, började han förstå, att hon liksom ej var med längre. Därmed hade hans svartsjuka vaknat. Han började följa hennes vanor, gifva akt på hennes intressen. Och han mindes hur hon en dag, då han föreslagit något annat, med en egendomlig ifver sagt: "Nej, ridten kan jag icke mankeras. Jag är redan bunden af ett löfte". Sedan dess hade han med stigande uppmärksamhet och utan att genom en oförsiktig min eller fråga förråda sig bevakat henne, lagt märke till den regelbundenhet hvarmed hon gick till sina lektioner och den hemlighetsfulla tystlåtenhet, hon iakttagit om hvad som passerat under dem, sedan hon kom hem.

Och nu! Han skar tänderna af smärta och raseri. Detta var alltså förklaringen. De två tomma spiltorna därborta hade berättat honom allt.

Under sina stormande betraktelser hade han kommit fram till den hvita, ensam liggande byggnad, hvars hufvudvåning han bebodde.

Han kände sig upphetsad — sjuk — olycklig till döden. I sitt tysta, förnäma arbetsrum satte han sig

Forts. å sid. 378.

FRANSKE MINISTERNS BESÖK I GÖTEBORG.

Foto. Malmström, Sten.

Klische: Bengt Nilsson

FRANSKA REPUBLIKENS SÄNDEBUD VID SVENSKA HOFVET, **Mr LOUIS DELAUAUD**, PÅ BESÖK I GÖTEBORG jämte *nièce*, *madame Morand-Monteil*, och militärattachén *kaptan Morand-Monteil*.

Frankrike hade delegationen, tack vare franska krigsministeriets tillmötesgående, fått tillåtelse besöka de trakter af lande där kriget gått fram och fått ett oförglömligt intryck af den ohyggliga ödeläggelse det vällat.

SVEN HEDBLOM, den i Sibirien mördade svenske R.-Kors-delegaten. Text å sid. 382.

Franske ministern i Stockholm **M. Louis Delavaud** kommer i medlet af mars att under några dagar gästa Göteborg. Programmet för vistelsen därstädes upptager utom en del fästigheter besök i offentliga institutioner och större industriella anläggningar. Möjligt är att en af dagarne kommer att ansås till ett besök äfven i Trollhättan. Minister Delavaud kommer att åtföljas af de i Stockholm varande fyra franska militär och marin-attachéerna samt möjligen äfven af befälhafvaren för den franska Östersjöflottan. Besöket torde komma att få en oficiell prägel därigenom att franska örlogstartyg samtidigt ankomma till Göteborgs hamn.

Den delegation från Åland, bestående af redaktör **Julius Sundblom**, ordförande, samt landhushållarne **Johan Jansson** och **Johannes Eriksson**, som i början af januari afreste till London och Paris för att införa fredskonferensen framlägga den åländska befolkningens enstämmiga kraf på att åter bli förenad med Sverige, anlände till Stockholm den 6 mars på återresa efter att ha lämnat Paris för jämt en vecka sedan. Resultatet af färden kan tydligen betraktas som gynnsamt i det de önskemål delegationen hade att framlägga öfverallt blifva åhörda med den största uppmärksamhet och rönte ett speciellt välvilligt mottagande hos de franska myndigheterna och den franska utrikesministern. Under uppehållet i

Pressfoto.

Klische: Bengt Nilsson

ÅLANDS-DELEGATIONEN TILL FREDSKONFERENSEN ÅTERKOMMEN. Fr. v. herr **J. Eriksson**, redaktör **J. Sundblom** och herr **J. Jansson**.

I snart tvenne decennier har Enrico Caruso haft europeiskt rykte, som en af de störste, om icke den allra störste af alla tenorsångare. Och nästan lika länge har tid efter annan dykt upp ett rykte, att han skulle besöka Norden, men det har alltid dementerats. Nu är åter ett dylikt rykte i svang, men denna gång ser det ut, som om det celebra besöket skulle blifva af. I Stockholm kommer den namnkunnige stämkonstnären att sjunga tvenne gånger, sannolikt på Operan, och Göteborg torde få tillfälle att höra honom vid en konsert i det stora konserthuset.

Caruso föddes 1873 i Neapel i en enkel familj och bestämdes af fadern för mekanikerns yrke på grund af en tidigt röjd talang att teckna. Han är den dag i dag en skarpsynt karrikatyrtecknare, som ritar af både sina kamrater, sina kapellmästare och sig själf. Hans

Caruso

Efter ett för endast några år sedan af en svensk fotograf i London taget porträtt, icke förut reproduceradt och med visshet ett af de bästa som finnas af den berömda sångaren.

T. h.: Efter ett engelskt, i London taget, porträtt.

röst utbildades till en början i en kyrkokör, men först när han fullgjorde sin värnplikt, upptäcktes hans storartade röstresurser af några musikintresserade officerare, som satte honom i tillfälle att utbilda sig under förstklassiga lärare. Vid 22 års ålder debuterade han vid operan i sin födelsestad, och några år senare gjorde han stor lycka i Milano. 1902 eröfrade han Tyskland, Österrike och England, två år senare företog han sin första Amerika-turné, och sedan dess har han gällt för att vara

Forts å sid. 379.

Återgifvanden af porträtten medgifves icke utan angifvande af källan.

Forts. fr. sid. 375.

att vänta, nedsjunken i skrifbordsstolen och med det mörka, ståtliga hufvudet begrafadt i sina händer. När syner och tankar stundom blefvo honom för öfvermåktiga, steg han upp och gick — gick och gick ur rum i rum, stannade vid fönstren och blickade genom store'n ut på gatan i skygg nervös spänning, lyssnande andlöst efter något väntadt ljud.

Solen hade redan kastat sin sneda, gyllene eftermiddagsmatta öfver gatan — björkris och liljor fyllde luften med en doft af vår.

När det plötsligt gick i dörren därute for han förskräckt ihop och blef likblek ända ut på läpparna. Han kände igen hennes sätt att komma — klirret af nycklarna — ljudet af ett litet lås som knäpptes igen — af spöet när det trycktes in i sitt fjädrade ställ. Därpå togs hatten af och lades upp på hyllan, nu kappan, och stegen, som valsat fram på en fläck därute, ljödo tydliga, med den vissa klang de fingro i ridstöflar, in öfver parkettgolven. Därefter en dörr som öppnades och stängdes.

Hon gick in till sig.

Han stod med höjdt hufvud, lyssnande, spänd. Ansiktet var färglöst, kring de svarta ögonen hade kommit mörka, djupa ringar, och han liknade en tragöd, som står och väntar sitt öde.

Det dröjde en god stund innan jungfrun kom och budade till middagen. Inne i sin sängkammare betraktade han prövande och såsom för att uppehålla tiden sitt förstörda utseende i spegeln och lät borsten korrigerande fara öfver det ramsvarta håret, som förlånade hans bleka ansikte med de stora rena dragen en nobel, något melankolisk skönhet.

Därpå gick han långsamt in.

Vid inträdet i salen omtöcknade honom sinnesrörelsen till den grad, att han endast såsom i en vag dröm såg henne komma sig till mötes. Hon var omklädd i en mörk dräkt af denna matta lilafärg, hon föredrog, och som så väl passade hennes varma, sydändska skönhetstyp. Darrande i alla lemmar kände han, hur hon, som hon ofta brukade, lätt förde rocken åt sidan och smekande strök det varma, mjuka västfodret, i det hon sade med ett lätt bekymmer i rösten: — Du ser trött ut i dag, Martin. Du arbetar ihjäl dig.

Hon var alldeles som vanligt — vänlig, solig, indifferent. Han bjöd henne bröd, tog själf för sig, framkastade nu och då en fråga, inpassade ett svar. Mellan hans ögonbryn framträdde två ansträngda veck, som fördjupades, medan han förstulet berraktade henne där hon satt i soligt lugn, i tystnaden hängifvande sig åt minnen, som tände hemlighetsfulla leenden i det liffulla ansiktet och ögonens varma djup.

— Inte mera bröd? — frågade han öfverrumplad, då hon händelsevis såg upp och med sin leende, frånvarande blick dref bort hans egen under dess tysta, plågsamma betraktelser.

— Nej tack, min vän, du frågade ju nyss — sade hon med lätt förvåning och log kort därpå åt något minne som passerade hennes inre blick.

I detta leende såg han visionärt framför sig bilden af kapten von Rüdeler — en nordiskt blåögd militär, hvilkens friska munterhet gjorde honom till damernas favorit i salongerna, och hvilkens djärfhet och skicklighet som sportsman väckte männens intresse och afund på täflingsplatserna. En dof vrede svällde lik en flod som springer öfver sina bräddar upp i hans bröst. Som om det beredt honom en njutning tryckte han knifven, hvarmed han bredde en smörgås, så hårdt mot brödet att klingan sprang af. Med en ed kastade han skaffet långt utåt golvet.

Efter detta utbrott blef han lugnare, nöjd öfver att ha nått sin afsikt att få henne vaken, orolig, beröfvad all lust att le. Nedstämd betraktade hon honom och upprepade hvad hon sagt honom tusen gånger förut:

— Du har blifvit nervös på sistone, Martin. Du arbetar alldeles ihjäl dig.

Efter middagen drack man kaffet inne i hans arbetsrum. Detta brukade vara deras förtroliga stund på dagen, då samtalet sväfvade hit och dit om gemensamma intressen och bekanta. I dag var luften laddad med oro, tystnaden tryckte, kväfvande och tungt. Han tände sin cigarr och hopade en massa tidningar — såg skälfvande af vrede hur hon öppnade en roman och förstrodt bläddrade däri.

En kvalfull stund förgick.

Med tidningen lyft mot sitt ansikte, låtsande att läsa, men utan att urskilja ett ord rödde han nu och då långsamt i sitt kaffe utan att dricka — hörde äfven hennes sked dröjande vandra rundt i den hvita koppen, som aldrig lyftes.

Det blef onaturligt tyst. Från gatan hördes plötsligt ljudet af hästramp i kort galopp slungas in mot den tysta våningen och hastigt afstanna. Han kände en sjudande våg prässas upp mot hufvudet och därpå spridas i alla lemmar. Det kom som från Gud. Nu borde han tala.

I detsamma hörde han henne röra sig i stolen, och misstanken sköt blixtsnabbt genom hans hufvud: hon går. Det är han som är utanför, och hon går in i ett annat rum för att ge något tecken. Och han tänkte i högsta spänning: går hon, griper jag fast henne och tvingar henne att bekänna ögonblickligen.

Ett mörkt föremål sköts sakta in öfver tidningskanten af hennes hand. Som stungen sänkte han tidningen och såg dystert, utmanande på henne. Hon studsade häpen tillbaka öfver hans oroväckande utseende — flammen på hans panna, lågan i hans blick.

— Blef du rädd? frågade hon oroligt — det var bara en sak jag ville visa dig, en fotografi från ridten i dag.

Han tog den, med ens askgrå, utan att förstå meningen, svindlande, darrande. En slöja skymde några ögonblick hans syn, därpå började föremålet i hans hand framträda — en illa tagen ögonblicksfotografi. Han böjde sig längre fram och fixerade den, mistroget, fiendtligt...

En skälfnings genomilade honom — det var tre på bilden. Tre gestalter till häst, en ryttare och två ryttarinnor, solfjädersformigt grupperade, med hästarrens hufvud tillsammans som på en cirkusfinal. Genom det karaktäristiska sättet att trycka mössan något ned mot vänstra ögonbrynet kände herr Brockhusen i ryttaren igen kapten von Rüdeler. Dennes ansikte var med ett omissskannligt uttryck af beundran vänt mot ryttarinnan till höger — en vacker ung dam, som leende räckte honom spetsen af sitt ridspö. Till vänster om honom, med lugn hållning och blickande stolt och fast ned mot objektivet såg herr Brockhusen sin hustru. Hennes hand hvilade lätt och liksom lugnande mot det oroliga djurets fina hals.

Det var på denna hand herr Brockhusens blick slutligen stannade. Och under det han betraktade den, genomträngdes han liksom af en känsla af att det ej var på djuret utan på honom själf den hvilade — lugnande — stillande — med sin behärsknings hela makt. Osäkert höjde han sin blick och frågade sväfvande:

— Hvem är den tredje?

Hon såg att han blifvit lugnare och tänkte: han var på dåligt humör sedan middagen. Därpå svarade hon:

— Känner du inte igen Aina Block, major Blocks dotter?

Och hon tillfogade, darrande af ifver att ändtligen få berätta en hemlighet, som länge tyngt henne:

— Von Rüdeler eklaterar sin förlofning med henne i morgon. De ha varit intresserade af hvarandra hela våren.

Han satt tyst med fotografien i handen. Det tinade och löstes så märkvärdigt i hans bröst. En glimt af humor kom i ögat.

— Är det Glady hon rider? — frågade han efter en stund.

Hon nickade:

— Du känner igen henne på treudden i pannan.

— Ja, svarade han, jag känner igen henne på treudden. Annars trodde jag att hon just nu var uttagen för manöver.

Han räckte med en likgiltig gest fotografien tillbaka och lyfte åter tidningen för sitt ansikte. Han hade behof af att vara osedd. Ett djupt, befriande andedrag höjde hans bröst, medan han förvirrad, yr, undrande tänkte: Var det alltså bara en inbillning — bara en inbillning! Och jag som har plågat mig så. Och han slöt ögonen, lycklig, ljuft trött som efter en lång konvalescens.

— Martin — hörde han sin hustrus röst, så sällsamt omedveten och oberörd af alla inre strider — Martin, vi få inte glömma att sända dem rosor i morgon.

— Naturligtvis — svarade han bakom tidningen — vi skola skicka dem de finaste rosor som finns i staden, en riktig jättebukett som uttryck för vår glädje öfver deras lycka.

Forts. f. sid. 374.

borg, där tyskarne numera utgöra den öfvervägande delen af betolkningen.

De danska önskemålen hafva framförts till fredskongressen dels genom Danmarks sändebud i Paris kammarherre Bernhoft dels af en dansk-slesvigsk delegation hvilken den 3 mars anlände till Paris. Delegationen består af en representant för hvardera af de fyra stora danska politiska partierna d: P. Munch (radikal), ingenjör Axel Foss (höger) folketingsman Neergaard (vänster) och landstingsman Bramsnæs (soc-

dem.) samt af de kända sönderjydska ledarne H. P. Hansen-Nörremölle, Nis-Nissen, Kloppenborg-Skrumsager och Andreas Grau. Slutligen räknar delegationen som medlemmar äfven två af Danmarks mest bemärkta finansmän etatsrådet excellensen H. N. Andersen och Landmandsbankens chef etatsrådet Emil Glückstadt.

CARUSO.

Forts. fr. sid. 377.

den störste nu leivande tenoren. Grammfonen har också gjort sitt till för att sprida Carusos rykte och gifva en föreställning om charmen och uttrycksfullheten af hans röst.

Det mest fångslande hos honom är den stora skiftningsförmågan hos hans rena och malmrika stämma. Därtill kommer ett eldigt och temperamentsfullt föredrag, som slår hvarje åskådare i band. När han uppträder på teatern glömmar man därför, så snart han sjunger, den lilla korta tjockhalsade figuren på scenen och tvingas helt att följa den lidelsefulla sången.

Nu stundar som sagdt hans besök i Sverige, och inför den spänning med hvilken detta emotes, förefaller det icke troligt, att vi skulle undgå det "tenor-delirium", som städse följt Caruso i spåren.

MOT FREDEN.

Det starka fredshopp, som knutits till den senaste veckan, har icke gått i uppfyllelse. Enligt meddelanden från såväl London som Paris skulle under den samma preliminärfreden undertecknas och därmed ändtligen gryningen till en ny lyckligare tid kunna skönjas. Men liksom så många gånger förut hafva de gifna löftena icke infriats och freden synes åter lika fjärran och ogripbar.

I fredskongressens arbete deltaga åter franske konseljpresidenten Clemenceau, nu fullt återställt från sin blesstyr, och engelske

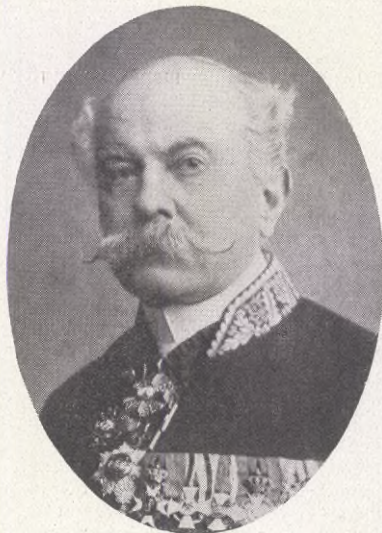
statsministern Lloyd George, som den 5 mars återkom till Paris. Äfven president Wilson är att återförvänta till Paris någon af de närmaste dagarne. Hans ställning och inlytande vid fredskongressen torde dock komma att i hög grad påverkas af den starka opposition, som i Amerika rests mot hans förslag om upprättandet af ett Nationernas förbund. Den allmänna meningen i Förenta staterna synes vara för att fredsvillkoren först skola fastställas och att förbundsplanen därefter, särskildt för sig och utan sammankoppling med fredsarbetet, skall tagas under behandling. Åsikten att Förenta staterna genom att ingå i Nationernas förbund skulle komma att förlora mycket af sin nationella suveränitet synes vinna ökad terräng. Den mot Wilson i folkmeningen inträdda kylan gaf äfven sin prägel åt presiden-

TYSKA OSTAFRIKAS FÖRSVARARE ÅTER I BERLIN DÄR MOTTAGNA MED OERHÖRDT JUBEL. General von Lettow-Vorbeck och hans 'appa soldater blomsterhöfjas. — Efter fotograf

Forts. a sid. 382

Forts. från sid. 370.

Efter porträtt.

Klische: Bengt Sjöbergparra.

MAGNUS LAGERBERG.

75 år den 13 mars.

Text å sid. 370.

myntkabinetet i Stockholm. Numismatiken var eller blef nämligen Magnus Lagerbergs "Scientia amabilis" eller stora passion, och den har han också oafsedt museiverksamheten i Göteborg på mångfaldigt sätt gagnat. Sålunda stiftades år 1873 på hans initiativ Svenska Numismatiska föreningen. Han har utgifvit ett flertal numismatiska afhandlingar och uppsatser samt deltagit i ett stort antal numismatiska kongresser, och en mängd skåpenningar och medaljer ha slagits på hans bekostnad eller hans föranstaltande.

Då härtill kommer att Magnus Lagerberg, särskildt sedan han lämnat Göteborg och 1897 bosatt sig i Stockholm, utöfvat ett flitigt skriftställereri i andra ämnen och bland annat låtit den stora allmänheten och isynnerhet göteborgarne få del af sina minnen och erfarenheter af en mängd märkvärdiga och framstående människor — i böckerna "Göteborgare" I o. II "Stormän, som jag mött", m. fl. — kan man väl säga, att han själf varit och är en högst märkvärdig kammarherre. Det hör nämligen till undantagen, att man bland den kategori, för öfrigt högt ansedda personer, som innefattas i denna benämning, träffar i så hög grad som han litterata och mångsidigt intresserade individer. Det är också ej blott med ålderns rätt utan äfven kan man säga "honoris causa", som han nu står främst i listan på de nyckelbärande kavaljererna och fastän bosatt i Grenna gör skäl för hedern att vara våra kammarherrars doyen.

C. F.

nämligen i mer än ett halft sekel varit en hofman som få, i tjänst vid en mängd gala- och andra tillfällen och städse med iakttagande af etikettens och ceremonielets bestämmelser. Men allt detta har blott varit den yttre eller så att säga helgdagsramen för intressen af djupare och värdefullare innebörd. Efter att i ungdomen ha ägnat sig åt köpmannabanan, anställdes han nämligen redan år 1862 eller vid 18 års ålder som vårdare af det då nyss upprättade Göteborgs musei bibliotek samt arkeologiska, etnografiska och numismatiska samlingar. Dessa voro på den tiden högst obetydliga, men under Lagerbergs tjugofemåriga intendentstid tillväxte de snabbt tack vare i mycket hans nitiska arbete, och särskildt vann den numismatiska afdelningen en tillökning och utveckling, som gjorde den till den förnämsta i Sverige näst efter K.

Foto. Flodin, Stockholm.

Klische: Bengt Sjöbergparra.

MARCUS WALLENBERG.

60 år den 5 mars.

Bankdirektören v. häradshöfding Marcus Wallenberg fyllde den 5 mars 55 år.

Bankdirektör Wallenberg, hvilken som bekant intager en af de mest framskjutna platserna inom vårt lands finansiella värld dels i sin egenskap af chef för Stockholms ensk. bank dels som initiativtagare till och medstiftare af ett stort antal betydande affärsföretag särskildt af industriell art lär enligt förljudande komma att helt förlägga sin verksamhet utomlands. — Hans eminenta förmåga har sedan lång tid tagits i anspråk vid olika statsförhandlingar med västmakterna.

I fråga om data hänvisa vi till årg. X:27.

*

I engelska legationskyrkan i Peking, sammanvigdes fröken Wetterlundh, svenska, och representant för Svenska Röda korset, med journalisten mr William K. Giles, till börden engelsman, i närvaro af en mycket distinguerad samling af corps diplomatique, representanter af den kinesiska regeringen samt många andra. De inbjudna voro till ett antal af 400 och samlades efter vigseln i Hô-el des Wagons-Lits där förfriskningar intogs. — De nygifna skola bosätta sig i Peking där mr Giles har sin verksamhet.

Reproduktionsfotografier

Klische: Bengt Sjöbergparra.

SVENSK-ENGELSKT BRÖLLOP I PEKING.

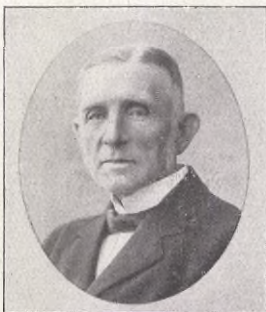
BLIF MEDARBETARE

- - I HVAR 8 DAG. - -

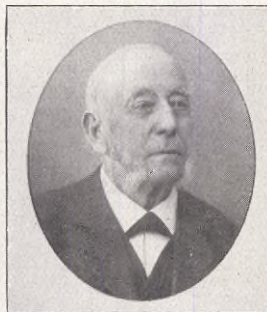
VECKANS PORTRÄTTGALLERI

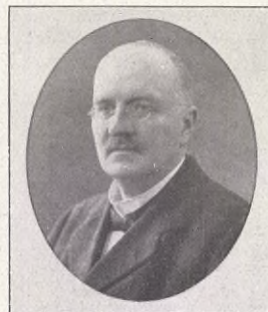
C. A. WINELL.
Bankdirektör. — Hvetlanda.
90 år 7 mars.*

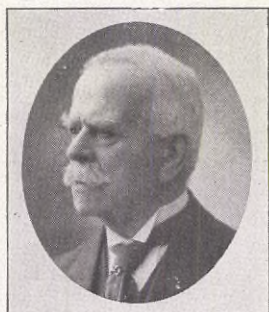
F. P. T. HANSSON.
V. Konsul. — Landskrona.
80 år 11 mars.*

C. D. HERIN.
F.d. Brygg.-disp. F.d. Komm.-
man. — Karlstad. 75 år 7 mars.

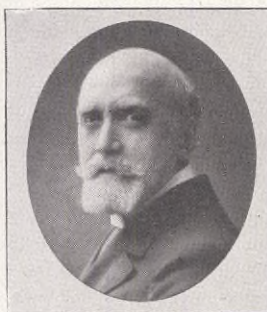
O. K. KINDSTRAND.
Godsegare. — Snesta.
50 år 16 febr.

G. WACHTMEISTER.
F. d. Länshöfding. — Hel-
singborg. — 85 år 11 mars.

P. A. A. SJÖBERG.
F. d. Öfveringeniör. —
Motala. — 80 år 15 mars.*

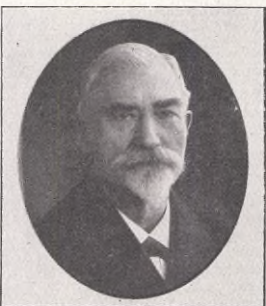
A. A. H. JUNGSTEDT.
Professor. — Stockholm.
60 år 17 mars.*

K. A. A. GRÖNWALL.
Professor. — Lund.
50 år 27 febr.*

A. H. HALLSTRÖM.
Kontr.-prost. — Kyrkoherde.
— Himmsta. — 75 år 17 mars.*

A. J. SCHILLBERG.
Apotekare. — Stockholm.
75 år 1 mars.*

C. W. HALLSTRÖM.
Tullförvaltare. — Stockholm.
65 år 16 mars.*

C. O. ROSLUND.
Underlöjtnant. — Helsingborg.
60 år 13 mars.*

C. F. A. von POST.
V Häradshöfding — Västerås.
70 år 14 mars.*

G. A. WETTERLING.
Häradshöfding. — Sala.
60 år 2 mars.*

A. ROSÉN.
Lektor. — Malmö.
60 år 28 febr.*

A. BROBERG.
Sekreterare. — Stockholm.
50 år 15 mars.*

* Data i nästa sida.

A. LUNDIN †.
Fröken. — Stockholm.
F. 40. † 20 febr.*

C. G. HAY †.
V. Häradshöfding — Sundsvall.
F. 41. † 24 febr.*

F. F. EDELSTAM †.
Höfjägästare. — Malmö.
F. 65. † 1 mars.*

T. WESTRELL †.
Grosshandlande. — Stockholm.
F. 77. † 25 febr.*

F. T. H. A. C. W. von BLIXEN-FINECKE †. — Frih. Höfjäg. Näsbyholm. — F. 47. † 4 mars.*

C. E. GRILL †.
Öfverste. — Stockholm.
F. 51. † 5 mars.*

A. G. UNGER †.
Apotekare. — Helsingborg.
F. 51. † 26 febr.*

C. O. AHNSTRÖM †.
Kapten. — Stockholm.
F. 71. † 28 febr.*

CLAES WINELL. Var på sin tid under 30 år styr-led. i Smål. e. banks afd.-kontor i Hvetlanda samt under 20 år dess verkst. dir.
FRITZ HANSSON. Utg. fr. Göteborg hand.-inst. 57. grosshandl. i Landskrona 62—09. Ordf. i stadsfullm. 08—13, i drätselkamm. 1900—08, i hämsstyr. 85—08 samt i fattigv.-styr. m. fl. Ordf. i styr. f. Skån. hand.-bankens afd.-kontor, L-krona sparb., Pantaktiebol. Dansk v. konsul 87—17.
ADOLF SJÖBERG. Efter afstut skolestud. elev v. Motata verkst.; prakt. sedermera som ritare o. maskinkonstruktör i in- o. utl. Öfveringenjörs v. samma verkst. 92—98.

AXEL JUNGSTEDT. Utg. fr. Konstakad. 83, ex. lär. der 89, v. prof. 07, ord. professor i teckn. 08. Bl. arb. ett antal utmärkta porträtt samt genre- o. landsk.-mål. af hvilka arbeten ett flertal finnas å Nat.-mus. o. andra offentliga samlingar liksom hos ensk.

KARL GRÖNWALL. Stud. 87, fil. dr 97, ass. v. mineral. mus. i Köpenhamn 97—98 v. Danm. geolog. undersökn. 98—10, statsgeolog v. Sveriges geolog. undersökn. 10, sdn 17 professor i geol. o. mineral. v. Lunds univ.

ANDERS HALLSTRÖM. Stud. 73, prestv. 78, past.-ex. s. å., domkyrko-adj. i Visby 78—83, kyrkoh. i Himsta sdn 88, kontr.-prost i Arboga kontr. sdn 16. På sin tid led. af styr. f. Visby stadsmission, sekr. samt lär. i dess sönd.-skola

AXEL SCHILLBERG. Apot.-ex. 66, efter anställn. förestånd. f. Garn-sjukh. i Stockholm apot. 74—88, inneh. af apot. Bålfvern der sdn 87. Under en följd af år fr. 92 led. af dir. f. Apotek.-soc.

WILHELM HALLSTRÖM. Stud. 72; intr. i Tullv. tjänst 79, kammarskr. 91, rev. 01, tullfövr. i Stockh. sdn 12.

CHRISTIAN ROSLUND. Ujtn. i an 09, ordf. i Underoff.-kåren v. N. Skån. inf.-reg. Sekr. v. Helsingborgs K. F. U. M. 91—08, sedan sist. år förest. f. Hborgs soldathem.

CARL-FABIAN VON POST. Stud. 68, hofr.-ex. 75, v. hfd 77, auditör v. Lifreg. i fot (Lifreg. gren.) 80—09; tf. omb.-man v. Riksbankens afd.-kontor sdn 95.

ANTON WETTERLING. Stud. 79, hofr.-ex. 84, v. hfd 89, tf. domh. åren 93—02; häradshöfd. i Västm. ö. doms. sdn 02. Ordf. i stadsfullm. i Sala.

ANDERS ROSEN. Stud. 77, fil. dr 84, doc. i Lunds univ. s. å., lektor i Malmö 92. Led. af Malmö stadsfullm. 09—12, skolråd 07—12; led. af styr. f. Malmö tekn. skolor 11. ordf. i styr. f. komm. mellanskolan sdn 11; ordf. i kommun.-arb. sjuk- o. begravn.-kassa sdn s. å. Led. af Lunds fysiograf. sällsk., hed.-led. af Malmö nat. i Lund.

AUGUST BROBERG. Stud. 87, jur. utr.-kand. 97, e. o. tj.-man h. Gen.-poststyr. s. å., tj.-man i 1:a lönegr. der 07, not. der 11, sekr. der s. å.

AUGUSTA LUNDIN †. Började 67 sateiler i Stockholm, hvilken under årens lopp vuxit i omfattning o. anseende till en ar huvudstadens o. landets allra främsta etablissement f. damskrädderi o. lyxtoiletter.

CARL HAY †. Stud. 61, hofr.-ex. 66, v. hfd 69; dom. förordn. i civ. o. brottmål v. Stockh. rådh. 70—72, tf. rådmän i Sundsvall 73; bedref sdn sistn. är en omfatt. advokatverksamhet der. Stadsfullm. led. af byggn.-nmd.

FRITZ EDELSTAM †. Utex. fr. Skogsinst. 87, tj.-gr. som ex. jägmäst. i olika revir, intendent v. K. Djurgården 98—10, öfverjägmäst. i Södra distr. sdn sistn. år. Höfjägäst. 01.

FREDRIK VON BLIXEN-FINECKE †. Elev v. Krigsskolan å Karlberg 65, lemnade skolan 68 för att under faderns sjukdom öfvertaga ledningen af de stora fideikommisssegenomarna Näsbyholm i Skåne o. Dällund på Fyen; blef v. faderns ädd 73 inneh. af dessa egend. jemte Sjöneholm i Skåne, och dermed en af vårt landes största godsägare. Hans skättesl af dessa domäner var mönstergill. Intresserad o. framstående jägare o. seglare. Dansk höfjägästare 73.

CLAES GRILL †. Ujtn. v. Fortifik. 73, off.-ex. i Frankr. 74, i franska an 74—75, lägre o. högre ing. off.-ex. samt gen.-stabskurs v. Marieberg 76—80, anst. v. Nordenfelts vapenverkst. i London 82; anst. i ryska armén 97, major i svenska an 02, öfv.-ljtn. v. Fortifik. 07, i Fortifik. res. 09, öfverste i an sistn. år, afsk. s. å. Fortifik.-befälh. i Göteborg 97—07, under hvilken tid Åltsbergs fästning byggdes, kommandant der 04—07; chef i Fortifik. fästn.-byggn.-afd. 07—09; chef i Djurgårdskomm. 10. V. ordf. i styr. f. fören. Norrl. fasta försvar, hed.-ordf. i styr. f. Travellers club, led. af Soc. pro fauna et flora fennica, led. Krigsvet.-akad. o. Vet.-o. vittsamm. i Göteborg. Styr. ordf. i Gimo bruks a.-b.

AXEL UNGER †. Apot.-ex. 76, arread. apot. i Vänersborg 88—03, inneh. sdn sistn. år hofapot. Kärrnan i Helsingborg. Stadsfullm. i Vänersborg 90—03, ordf. i drätselkamm. o. bevilln.-beredn. der. V. ordf. i Helsingborgs drätselkamm., led. af fattigv.-styr. o. tax.-nmd. Styr.-led. i Banka.-b. S. Sverige. Ordf. i styr. f. skånska kretsen af Sv. apot. förb. Led. af Apot.-soc. dir. 13—18, led. af apot. beförd.-nmd sdn dess tillkomst.

OTTO AHNSTRÖM †. Ujtn. v. F. Lifgren. reg. 94, kap. 09, transp. t. Västerb. reg. 11, afsk. 17; derefter egnat sig åt försäkr.-verksamhet i Stockholm. På sin tid brandchef i Umå. Säsom ordf. inom idrottsföreningar i Norrköping verkat f. idrotten inom Östergöt. Mångårig led. af riksidrottsförb. öfverstyr., Sv. idrottsförb. o. Sv. skidförb.

MOT FREDEN.

Forts. fr. sid 379.

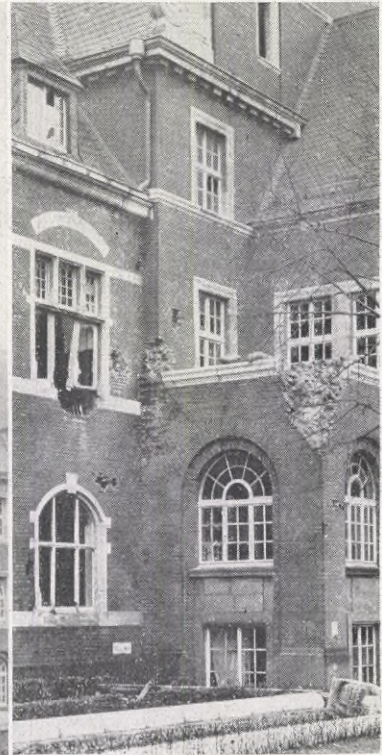
tens afresa från Newyork, hvilken försiggick under de enklaste former.

Situationen i Tyskland återspeglas i all sin hopplöshet i ett af riksregeringen i dagarne utsändt manifest, hvarti säges, att den ekonomiska och politiska anarkien hotar att bringa riket till undergång. Bland de tyska arbetaremassorna synes en alltjämt förigående förskjutning åt vänster äga rum, hvilket återigen medfört ett betänkligt försvagande af regeringens ställning. Man räknar sålunda med att kabinettet Scheidemann inom de närmaste dagarne skall nödgas demissionera.

Till bild å sid 376.

Enligt uppgifter, som ingått till Svenska Röda korsets hjälpkommitté och utrikesdepartementet, har en af de för verksamheten bland krigsfångarna i Sibirien utsända deltagarna, fil. mag. Sven Hedblom, stationerad i Chabarowsk vid transsibiriska järnvägen omkring 50 mil norr om Vladivostok, den 17 september förra året vid kosackruppernas inträngande i den af bolsjevikerna besatta staden, blifvit beskydd för att ha förbindelser med därvarande tyskar och omedelbart arkebuserad.

Fil. mag. Sven Hedblom var född i Hudiksvall 1890, blef student 1909 och aflade fil. mag. examen 1915. I slutet af sistnämnda år afreste han till Sibirien och kom nästan omedelbart till staden Chabarowsk där han stannade i egenskap af ledare för hela krigsfångeverksamheten i det distrikt, som räknat denna stad som centralpunkt.

BOTTROP, KOMMUNISTERNAS HUVUDORT, EFTER BESÄTTANDET GENOM REGERINGSTRUPPENA: Öfve: st: Framför rådhuset, Å taket synes ett flertal skador efter beskjutningen och å bilden t. h. svåra skador från spartakisternas artilleri. Nederst: De vid oroligheterna flydda stadsinneväånarne våga sig ånyo in i staden sedan spartakisterna fördrifvits.

Efter fotografier.

Kilob: kem. A.-B. Hengt Sijversparre, Stettin—166

STREJK- OCH KOMMUNISTOROLIGHETERNA I RUHRDISTRIKTET.

Öfverst: Fjörst Fotografier.
BOTTROP. Regeringstroget kavalleri rycker in i staden till befriande från kommunistterrorern.

Mellerst:
SPARTAKISTLEDAREN FULDZEN-NEK ARRESTERAS. Blef senare under handgemäng skjuten.

Nederst:
HAMBORN. STREJKANDE ARBETARE FRAMFÖR EN GRUFVA I HAMBORN.

INNEHÅLL:

Skådespelerskan Harriet Bosse (biografi och helstadesporträtt). — Kronprinsparet i England. — Danska ministerkrisen. — Franske ministern Delavand på besök i Göteborg. — Dansk och Aländsk delegation hos fredskonferensen. — Caruso till Sverige. — Porträtt och bilder till dagskrönikan. — Mot freden. — Veckans porträttgalleri.

Ejtertryck af text eller illustrationer i HVAR 8 DAG utan angifvande af källan förbjudes vid laga påföljd.
För Berättelser och Historietter gäller oivkorligt förbud.